

Ένα ουράνιο τόξο στην αυλή μου

Ένα κυριακάτικο πρωινό ξύπνησα από δυνατά μπουμπουνητά. Έβρεχε πολύ. Σηκώθηκα από το κρεβάτι μου κι απ' το παράθυρό μου είδα την αυλή γεμάτη λιμνούλες με νερό. Στενοχωρήθηκα, γιατί δεν θα μπορούσα να βγω για παιχνίδι. Λίγη ώρα αργότερα, όμως, μόνο λίγες ψιχάλες έπεφταν πια και πίσω από τα σύννεφα φάνηκαν οι πρώτες ακτίνες του ήλιου.

Μετά από λίγη ώρα μόνο ψιχάλιζε. Ο ήλιος βγήκε εντελώς και το ουράνιο τόξο ξεπρόβαλε. Είχε πάρα πολύ ωραία χρώματα, όπως κόκκινο, πορτοκαλί, κίτρινο, πράσινο, μπλε ανοικτό, μπλε σκούρο και μοβ. Βγήκα έξω στην αυλή για να το δω καλύτερα. Ήθελα να το ακουμπήσω αλλά δεν μπορούσα. Φώναξα τους φίλους και τις φίλες μου για να το δούμε όλοι μαζί και αναρωτιόμασταν από πού αρχίζει και πού τελειώνει.

Όταν σταμάτησε η βροχή, εγώ και η παρέα μου σκεφτήκαμε να πάμε να βρούμε την αρχή και το τέλος του. Αλλά ήταν πολύ μακριά. Στον δρόμο συναντήσαμε έναν ηλικιωμένο κύριο και τον ρωτήσαμε αν ξέρει πού είναι το ουράνιο τόξο. Εκείνος μας απάντησε ότι δεν ξέρει, είπε όμως ότι γνωρίζει κάποιον που ξέρει να μας βοηθήσει. Τότε μας έδωσε έναν χάρτη για το σπίτι του. Έτσι εμείς πήραμε τον δρόμο για το σπίτι του.

Ο χάρτης μας οδήγησε σε μια καλύβα μέσα στο δάσος. Χτυπήσαμε την πόρτα, η πόρτα άνοιξε και εμφανίστηκε ένας νάνος.

-Ποιοι είστε; Τι θέλετε; μας είπε.

-Μας έφερε ένας ηλικιωμένος κύριος, απαντήσαμε. Ο νάνος κατάλαβε για ποιον μιλάμε και μας έδωσε μια μαγική πυξίδα που μας έδειχνε τον δρόμο για το ουράνιο τόξο. Τότε άρχισε η περιπέτειά μας.

Ξεκινήσαμε παίρνοντας τον δρόμο που μας έδειχνε η πυξίδα. Καθώς περπατούσαμε βρεθήκαμε μπροστά σε τρία μονοπάτια. Το πρώτο ήταν γεμάτο με όμορφα λουλούδια, το δεύτερο ήταν σκοτεινό, αφού είχε τεράστια δέντρα και το τρίτο έμοιαζε με ζούγκλα. Αποφασίσαμε να ακολουθήσουμε το πρώτο που ήταν το πιο όμορφο και συνεχίσαμε να περπατάμε. Αυτό το όμορφο μονοπάτι μας οδήγησε στους πρόποδες ενός βουνού, που έπρεπε να ανεβούμε, αφού δεν υπήρχε άλλος δρόμος.

Στο βουνό υπήρχαν παράξενα φυτά και ζώα. Στη συνέχεια μετά από τόση κούραση από το πολύ περπάτημα είδαμε ένα ροζ λουλούδι με μάτια. Έπειτα κοιτάξαμε από δεξιά μας και εμφανίστηκε ένας γκρι λύκος αλλά ήταν τόσο νευριασμένος που γραντζούνησε ένα καταπράσινο και ψηλό κυπαρίσσι.

Η ανάβαση στο βουνό ήταν δύσκολη και κουραστική, αλλά και πολύ όμορφη. Καθώς ανεβαίναμε μας δυσκόλεψαν οι μεγάλες πέτρες, πολλά πεσμένα δέντρα και μεγάλες λακκούβες. Όμως ανακαλύψαμε νέα

μονοπάτια και τα καταφέραμε. Για να ξεκουραστούμε καθίσαμε κάτω από ένα τεράστιο δέντρο. Εκεί σκεφτήκαμε ότι, παρά την κούρασή μας, η διαδρομή μας ήταν πολύ όμορφη. Είχαμε συναντήσει όμορφα και σπάνια λουλούδια, που δεν υπάρχουν στην πόλη, έναν καταρράκτη και μικρά ζωάκια. Ο καιρός ήταν ηλιόλουστος και η θέα από ψηλά ήταν υπέροχη.

Δυστυχώς, στην κορυφή του βουνού δεν το βρήκαμε το ουράνιο τόξο. Το βλέπαμε όμως πάνω από την κοντινή πεδιάδα. Αφού είδαμε ότι δεν το πλησιάζαμε απογοητευτήκαμε. Αποφασίσαμε να σταματήσουμε για να ξεκουραστούμε. Εκείνη την ώρα περνούσε ένας κάτοικος της περιοχής και μας έδειξε έναν πιο γρήγορο δρόμο για το ουράνιο τόξο. Στη συνέχεια κατευθυνθήκαμε προς εκείνο το δρόμο.

Οδηγηθήκαμε σ' ένα μονοπάτι που και σε αυτό υπήρχαν τριγύρω πολλά λουλούδια. Πεταλούδες πολύχρωμες πετούσαν από δω κι από κει γεμίζοντας με υπέροχα χρώματα τον καταγάλανο ουρανό, που στα μάτια μας φάνταζε με πίνακα ζωγραφικής. Απέναντί μας υπήρχε μια κρεμαστή γέφυρα, που έπρεπε να περάσουμε προσεχτικά. Κρατήσαμε γερά τα σχοινιά και αρχίσαμε να διασχίζουμε τη γέφυρα με όσο γίνεται καλύτερη ισορροπία. Από κάτω μας υπήρχε ένα ποταμάκι και ο ήχος του νερού που κυλούσε, έπαιρνε μακριά κάθε φόβο μας. Χωρίς να το καταλάβουμε βρεθήκαμε γρήγορα στην απέναντι πλευρά, όπου πίσω από έναν λόφο αχνοφαινόταν το ουράνιο τόξο.

Σταθήκαμε και το κοιτούσαμε αρκετή ώρα. Είχαμε αρκετές αντοχές και κουράγιο για να πάμε ως εκεί; Θα το φτάναμε σ' αλήθεια; Θα μπορούσαμε να το ακουμπήσουμε; Καθίσαμε στο χώμα και κλείσαμε τα μάτια λίγο να ξεκουραστούμε. Όταν πάλι τ' ανοίξαμε το ουράνιο τόξο είχε εξαφανιστεί. Δεν βρισκόταν πια πίσω από το λόφο. Ούτε πάνω από την πεδιάδα.

-Να το! Ψηλά, πάνω από τα σύννεφα! φώναξε κάποιος από μας.

Στενοχωρηθήκαμε γιατί δεν θα μπορούσαμε να αγγίξουμε το ουράνιο τόξο. Νομίζαμε ότι θα ήταν πιο εύκολο, αλλά οι ελπίδες μας μας εγκατέλειψαν. Τόσον καιρό προσπαθήσαμε και το αποτέλεσμα ήταν απογοητευτικό.

Καθίσαμε στο γρασίδι και σκεφτήκαμε ότι όλο αυτό που ζήσαμε δεν έγινε χωρίς λόγο. Τελικά δεθήκαμε περισσότερο μεταξύ μας, γιατί βοηθήσαμε ο ένας τον άλλον και νιώσαμε τη μαγεία της φιλίας, της συνεργασίας και την αξία της προσπάθειας για να φτάσεις έναν στόχο.

Το ουράνιο τόξο άνοιξε μπροστά μας ένα μαγικό βιβλίο και μας έμαθε χίλια δυο πράγματα!